

*Bekő István Márton doktorra fogadását a 70 éves Geréb Zsolt köszöntése követte. Geréb Zsolt újszövetséges professzor 2011. szeptember 21-én töltötte be 70. életévét. Nyugdíjas óraadóként a 2011–2012-es tanévben is folytatja oktatói munkáját. A Kolozsvári Teológia emlékkötetet adott ki tiszteletére, amelyben kolozsvári és külföldi tanártársai, doktorok és doktorandus tanítványai tisztelegtek előtte egy-egy tanulmánnyal (Emlékkötet a 70 éves Geréb Zsolt tiszteletére. *Studia Doctorum Theologiae Protestantis. A Kolozsvári Protestáns Teológia Kutatóintézetének kötetei. I. 2011. Szerkesztő: Adorjáni Zoltán. Kiadja a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet, Kolozsvár 2011. ISSN 2069-0991. 436 old.). Adorjáni Zoltán az alábbi köszöntő beszéddel adta át a kötetet az ünnepeltnek:**

Nagytisztelű dr. Geréb Zsolt Professzor Úr! Kedves Tanártársunk!

Az utóbbi időben bizonyára többször hasított beléd az a gondolat, egy előbb-utóbb elérkezik az az időpont, amikor abbahagyod az oktatást Teológiánkon és megválsz attól a tanári lakástól is, ahol édesapád, dr. Geréb Pál teológiai professzor is élt, s amely évtizedeken keresztül otthona volt családnak.

Ez az óra azonban nem búcsúvételünk alkalma, mert még ebben a tanévben is ugyanúgy tartod előadásaidat, mint eddig, s mint ahogy ezt meg is szoktuk, el is várjuk tőled, hogy mindenben ugyanolyan hűségesen vegyél részt Teológiánk családias hangulatú életében, mint az elmúlt évtizedekben.

Ennek az ünnepélyes szenátusi ülésnek keretében tehát, ahol együtt vagyunk – az Intézet doktorai, az egyházak képviselői, a tanártársak Kolozsvárról és más teológiákról, a doktorra előléptetett tanítványod és családtagjai, illetve barátai, családod tagjai, a lelkipásztortársak, a meghívottak és teológiai hallgatóid –, „csak” azt szeretnénk megünnepelni, hogy betöltötted 70. életévedet.

Ezen az ünnepi alkalmon nem akarunk másak lenni, mint amilyenek voltunk és vagyunk. Nem is akarunk valami olyasmit kifejezni irántad, ami idegenül csengene ajkunkról és szokatlan lenne számodra is. Te úgyszólván azonnal kihallanád, hogy az pusztán zengő érc vagy pengő cimbalom volna.

Ugyanazokat az érzéseinket akarjuk kifejezni, amelyeket éveken át tápláltunk irántad, és ugyanazokkal a szavainkkal akarunk köszönteni, amelyekkel nap mint nap feléd fordultunk. Csupán annyit teszünk, hogy érzéseinket, amint az az ünnepi órához illik, köszöntésre alkalmassá mosdatjuk és ünneplőbe öltöztetjük, az általad jól ismert zöngéjű szavainkat pedig megfésüljük.

Szeptember 21-én töltötted be ezt a szimbolikus értelemben is ékesen teljes életkort, s ugyanakkor 30 éve kezdted el tanári pályafutásodat a Kolozsvári Protestáns Teológián. Ezért is kapcsoltuk össze köszöntésedet a doktoravató szenátusi üléssel. Így, a kettő együtt kiemelten tükrözi eddigi oktatói és tudományos tevékenységed teljességét.

még mindig együtt lehet szemlélni: mit sarjasztott zöldellővé a tavasz, mit érlelt a nyár, milyen termést hozott az ősz, s amikor a hosszú évek sok-sok gyümölcsének terhe alatt megedződött ágakon már fel lehet fedezni a következő év rügyeinek ígéreteit is.

Kérlek, nézd el nekem, hogy köszöntő sorainkat ilyen elégikus hangok megpendítésével is kísérem, de az én koromban, s még inkább a tiédben egyre mélyebb értelmet nyer az a tapasztalati és bibliai bölcsesség, hogy a bő gyümölcssterméshez, a teljességhez elkerülhetetlenül kapcsolódik egyfajta elmúlás.

De te jól tudod, hogy ez számunkra mégis magasztosan más minőségű, mert hiszed, ezt hirdetted, tanítottad a gyülekezetekben és tanítványaid nemzedékeinek: *ha a búzaszem nem esik a földbe, ...egymaga marad... Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.* (Jn 12,24–26)

Lelkészi munkád, ígéhirdetéseid, három évtizedes oktatói tevékenységed olyan magvető szolgálat volt, amelyben, akárcsak a hajdani földműves teljes odaadást megkövetelő munkájában, benne volt: reménységed, mert vetni csak reménységgel lehet; imádságod, mert áldáskérés és áldás nélkül mindhiába a fáradozás; szorgalmad és megfáradásod, örömed és verejtéked, és testestől-lelkestől te magad, egyszóval mindaz, amivel megáldott Isten, ami te vagy, s aki az olyan karakterisztikusan az az emberi és emberséges Geréb Zsolt, hogy aki megismert és aki tanítványod volt teológiánkon, nem tud törölni emlékezetéből.

Emlékezz csak arra, hogy a teológusnapokon, amikor kíváncsian, némelyikünk pedig félelemmel vegyes izgalommal várta, hogy méltatnak-e egyáltalán diákjaink egy-egy élcélődő megjelenítésre, vagy miként és mennyire fogják ironia tárgyává tenni jellegzetes megnyilvánulásainkat és melléfogásainkat, te sohasem maradtál ki a sorból; és számos diákanekdota szereplője vagy.

Azért, mert ilyen vagy, ember és emberséges, és azért is, mert annyi időt tölthetünk melletted, mindennapjaink részévé váltál, hozzáóttél életünkhöz.

Amit tanultál és tanítottál, lelkesnemzedékek ismeretévé lett; amit pedig leírtál, az erdélyi és nemzetközi teológiai tudományosságé.

Köszöntésed mellé kézzelfogható ajándékot is készítettünk erre az ünnepi alkalomra, amint az a tudományt művelők körében szokásos. Ebben az emlékkötetben idősebb tanártársak és barátok, ifjabb tanártársaiddá nőtt tanítványaid és doktorandusok tisztelegnek előtted egy-egy tanulmánnyal.

A legtöbb tanulmány természetesen a bibliai tudományok területéről érkezett, minthogy te is ezt a szakterületet művelted. De ott sorakoznak a kötetben a többi fő

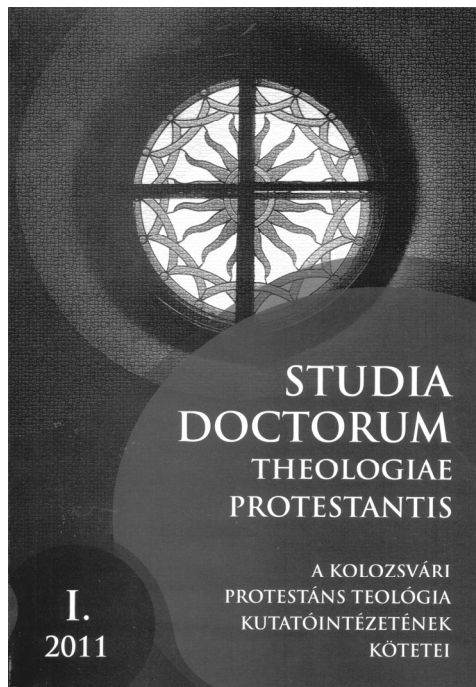
teológiai szakterületet képviselő írások is. Így a kötet mindenkori törekvésednek is képe, tudniillik annak, hogy teológiai műveltséged ne váljék egyoldalúvá.

Tudjuk, rendszeresen gyűjtögeted a könyveket, azokat el is olvasod és reflektálsz is rájuk; még jóformán meg sem szikadt a nyomdafesték a *Református Szemle* legfrissebb számán, te mindenkit megelőzve, elsőként lapozod fel azt. Reméljük tehát, hogy örömmel veszed kezvedbe a most neked dedikált kötetünket. Fogadd hát szeretettel!

És a kívánságnál hatékonyabb imádsággal kérjük Istent, hogy adjon neked lelki, szellemi és testi erőt, jó egészséget az oktatói és alkotói munkához, hogy legyen sokáig sok örömed a felcseperedő unokákkal felüdített családotban, rokonaid, barátaid és a Kolozsvári Teológia családias körében.

Isten éltesen sokáig!

Adorjáni Zoltán

Geréb Zsolt a következő szavakkal válaszolt a köszönetre:

Egy kerek évforduló, jelen esetben a 70 év arra késztet minden embert, hogy felismerje korlátait. Felérve egy bizonyos fennsíkra, nemcsak azt veszi szemügyre, amit elért, hanem azt az új útszakaszt is, amit egy következő nemzedék fog megtenni.

Ha valaki ezzel a látással tekint a 70. évre, nem irigységgel néz fiatalabb társaira, hanem azzal a reménységgel, hogy ők fogják folytatni az utat, ők vállalják fel azokat a feladatokat, amelyek akár a család, akár az egyház vagy a Teológiai Főiskola életében állnak elő.

A 70. év arra is késztet, hogy megköszönjem a Jó Isten áldását, mindennapi gondoskodását, amellyel tanuló- és vándoréveimet, családalapításomat, gyülekezeti és főiskolai, egyetemi, közegyházi szolgálatomat kísérte. Mindig adott mellém útítársakat, akikkel egymást bátorítva, biztatva, olykor versenyezve együtt haladtunk egyik céltől a másikig.

Köszönetet mondok Istennek az erőért és az egészségért, továbbá szüleimnek, feleségemnek, tanárainknak, egyházi előljáróimnak, szolgatársaimnak, munkatársaimnak, tanártársaimnak, gyermekeimnek, unokáimnak, egykori és mai tanítványaimnak a segítségért, a szeretetért, a biztatásért és a jó időben adott tanácsokért.

Örömet jelent számomra, hogy három gyülekezetben és négy leány-egyházközségben szolgálhattam, két főiskolán taníthattam, harmincegy teológus évfolyamot nevelhettem és annak, hogy nagy szegényt nem hoztam sem szüleimre, sem egyházamra.

Köszönetet mondok a megemlékezésért, tisztességért, barátságért, Isten áldása szálljon bőségesen mindenkire, az ő kegyelméből.